

[Jeppe Kristensen.]

også visse ændringer. Ifølge loven af 1906 har kystkommissioner været nedsat amtsvis og selvstændigt haft ret til at træffe afgørelse i foreliggende sager. Det har kunnet give sig udslag i en forskellig bedømmelse af og kendelse i ensartede sager, og det har kunnet virke uheldigt. Fremover bliver vandbygningsvæsenet den afgørende instans, når ansøgning om tilladelse til udnyttelse af materialer skal behandles. Herved skulle der kunne opnås ensartede kendelser, ligegyldigt hvor i landet sagsbehandlingen finder sted, og det må hilses med tilfredshed.

Muligheden for anke af vandbygningsvæsenets kendelse, som er indbygget i lovforslagets § 4, må også være korrekt. Såvel ansøgere om tilladelse til materialeudnyttelse som modstandere af at strandbredden angribes, kan indanke kendelse i sager til fornyet overvejelse hos ministeren for offentlige arbejder. Med den sikkerhedsventil, der er indskudt om, at tilladelse til materialeudnyttelse kun kan gælde for 5 år ad gangen, vil kritikken og antallet af kritikere nok begrænses, selv om det må erkendes, at mange borgere i Danmark er modstandere af, at der overhovedet sker ændringer i naturens orden på stranden.

Lovforslagets hovedlinje kan vi med andre ord fra venstres side tilslutte os. Men jeg vil gerne gøre nogle mere principielle bemærkninger om lovforslaget og sige, at den danske strand, anerkender vi, er et aktiv, der skal værnes om. Den har turistmæssig værdi, den skaber normalt sikkerhed for det liv, der leves inde i landet, den indeholder værdier som kan udnyttes i den samfundsmæssige udbygning eller til eksport i form af sten, grus m. v. Indgreb i strandbreddens naturlige tilstand kan visse steder få katastrofale følger, og derfor er det nødvendigt, at vi ad lovgivningsmæssig vej skaber sikkerhed for, at det ikke sker.

Men jeg finder anledning til at spørge, om ministeren har overvejet, om man ved indførelsen af kystfredningsloven eventuelt træder visse borgere i Danmark for nær i ejendomsretsmæssig henseende. Der er jo nogle, der har købt retten til udvinding af materialer i visse kyststrækninger i god tro for mange, mange år tilbage, og hos dem

kan man møde den indstilling, at en vis erstatning kan kræves.

Jeg vil gerne gøre et par andre bemærkninger også, som måske ikke direkte har med lovforslaget her at gøre, men som alligevel er en parallel til det. De har med kystsikringen at gøre. Vi har med mellemrum gennem de seneste år konstateret, at strandbredder alligevel nedbrydes, at værdier går tabt, som måske kunne have været reddet, og at større landområder bag stranden udsættes for fare for oversvømmelse. For venstre er det et spørgsmål, om ikke ministeren for offentlige arbejder bør rette blikket stærkt mod den fare, som her lurar, og søge at skabe bedre muligheder for en effektiv kystsikring på udsatte steder i landet. Jeg tænker her på situationer, som er opstået f. eks. ved Hvide Sande og ved Skagen, hvor havet har ædt mange meter af kysten og efterhånden gjort eksistensmuligheden inden for klitrækken diskutablet. I forbindelse med behandlingen af digeloven i november måned påpegede vi fra venstres side dette problem. Jeg trækker det frem igen i dag, vel vidende, at spørgsmålet har været drøftet i finansudvalget mellem ministeren for offentlige arbejder og hr. Jens Foged, og at resultatet af drøftelsen er blevet, at man vil tage spørgsmålet op ved finanslovforslagets tredje behandling. Vi er fortsat af den mening, at der bør ses på dette spørgsmål, og at der eventuelt bør nedsættes en kystkommission til at undersøge og koordinere forholdene.

Til forslag til lov om ændring af lov om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet har vi fra venstres side ikke mange bemærkninger at gøre. Ændringerne er forårsaget af kystfredningsloven, og vi kan principielt tilslutte os de ændringer, som er foreslået.

Men jeg har lyst til at stille et spørgsmål i den forbindelse. Loven trådte i kraft 1. oktober 1972, og dens virkning skulle herefter kunne spores ude over landet. Fra aviser og fra anden diskussion ved jeg, at der nede ved Grønsund stadig væk foregår opslugning af ral og flytning af større sten, materialer der eksporteres. Jeg vil gerne spørge, hvad ministeren vil gøre for, at den trafik standses, sådan at loven overholdes.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at vi kan tilsige